

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSR del. do SO Mirosław Major

Protokolant p.o. stażysty Anita Dziuba

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 r. w Poznaniu

odwołania **Z. P.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 23 lutego 2015 r., znak: (...)

w sprawie **Z. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje Z. P. prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2014 r. z tytułu pracy w warunkach szczególnych,
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 60 zł (słownie: sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. decyzją z dnia 23 lutego 2015r., znak: (...) odmówił Z. P., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.), prawa do emerytury.

W uzasadnieniu wskazano, że Z. P. nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do stażu pracy uwzględniono okres zatrudnienia w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat i 2 miesięcy. Zakład nie zaliczył do okresów pracy w szczególnych warunkach okresu zasadniczej służby wojskowej od 29.10.1969r. do 12.04.1974r. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16.10.2013r., sygn. akt II UZP 6/13 czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. nr 44 poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974r.) zalicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym na podstawie przepisu art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej, o ile wnioskodawca został zatrudniony w tych samych warunkach przez pracodawcę, u którego był zatrudniony w chwili powołania do służby. Ze stanu faktycznego wynika, że Z. P. przed podjęciem odbywania zasadniczej służby wojskowej nie był zatrudniony u jakiegokolwiek pracodawcy. W związku z tym, że przed podjęciem odbywania zasadniczej służby wojskowej Z. P. nie był nigdzie zatrudniony, a po odbyciu zasadniczej służby wojskowej podjął zatrudnienie w szczególnych warunkach okres odbywania zasadniczej służby wojskowej nie może być zaliczony do pracy w szczególnych warunkach.

Od powyższej decyzji w przepisany prawem trybie i terminie odwołał się Z. P., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury oraz zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu według norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji zarzucono m.in. naruszenie art. 108 ust. 2 ustawy z 21.11.1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej poprzez jego bezzasadne pominięcie i oparcie rozstrzygnięcia decyzji jedynie na art. 108 ust.1 w/w ustawy, pominięcie regulacji wydanego na podstawie w/w ustawy rozporządzenia Rady Ministrów z 22.11.1968r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, a w konsekwencji naruszenie art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez niezaliczenie okresu służby wojskowej – podczas której odwołujący zdobył zawód elektromontera, do okresów pracy w szczególnych warunkach oraz art. 100 ust. 1 w/w ustawy poprzez uznanie, że odwołujący nie posiada prawa do świadczeń z ustawy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania, powołując argumentację, jak w zaskarżonej decyzji i dodając, że odwołujący odbywał długoterminową zasadniczą służbę wojskową połączoną z nauką zawodu w zakresie zasadniczej szkoły zawodowej – elektromonter, a nauka zawodu nie jest kwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach.

W trakcie rozprawy w dniu 29.10.2015r. pełnomocnik odwołującego podtrzymał odwołanie i dodał, że odwołujący nie miał możliwości podjęcia pracy przed rozpoczęciem służby wojskowej z uwagi na wiek. Nadto wskazał, że odwołujący nie domaga się uznania pracy w szczególnych warunkach w wojsku, a jedynie zaliczenia służby wojskowej do czasu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na to, że po zakończeniu tej służby podjął pracę w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. P. urodził się (...) i z zawodu jest elektromonterem.

W dniu 23.10.1969r. odwołujący rozpoczął pełnienie długoterminowej zasadniczej służby wojskowej. Przed powołaniem do pełnienia tej służby odwołujący nie pozostawał w zatrudnieniu. Służba wojskowa była połączona z nauką zawodu elektromontera.

W początkowym okresie pełnienia służby, do dnia 7.07.1971r. odwołujący odbywał teoretyczne szkolenie związane z nauką zawodu oraz szkolenie wojskowe. Następnie został przydzielony do inżynieryjno-budowlanej jednostki wojskowej nr (...) na stanowisko elektromontera, gdzie wykonywał głównie prace związane z liniami napowietrznymi średniego i niskiego napięcia. Odwołujący pracował 8 godzin dziennie, a po pracy wykonywał elementy wojskowe, takie jak np. służba podoficera dyżurnego w szóstym zakresie.

Odwołujący ukończył naukę w zawodzie elektromontera w dniu 20.06.1973 r.

W dniu 12.04.1974r. Z. P. ukończył pełnienie służby wojskowej.

Po odbyciu służby wojskowej odwołujący podjął w dniu 1.05.1974 r. pracę w (...) Wojewódzkim Urzędzie (...) w P. jako telemonter i pracował w tym zakładzie do 31.01.1978r. Zatrudnienie to stanowiło pracę w szczególnych warunkach i zostało przez organ rentowy uwzględnione przy ustalaniu stażu pracy odwołującego w szczególnych warunkach, na podstawie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 8.01.2014r.

Odwołujący legitymuje się stażem pracy na dzień 1.01.1999r. w łącznej wysokości 29 lat, 1 miesiąc i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W dniu 15.12.2014r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury, wskazując m.in., że jest członkiem OFE i wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na koncie Otwartego Funduszu Emerytalnego na dochody budżetu państwa.

Zaskarżoną decyzją z dnia 23.02.2015r. pozwany odmówił Z. P. prawa do emerytury, uznając za udowodniony okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący 13 lat i 2 miesiące.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy (k. 9, 10, 11, 13, 27-32, 41-42), dokumentów zawartych w aktach ZUS odwołującego nr (...), a także zeznań oraz zeznań odwołującego (k. 57-57v).

Sąd przyjął, że dokumenty stanowiące podstawę niniejszego rozstrzygnięcia są prawdziwe i wiarygodne. Nie ma bowiem żadnych podstaw do ich kwestionowania z urzędu, a żadna ze stron nie podniosła zarzutu ich nieprawdziwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego, które były konsekwentne, logiczne, rzeczowe i obiektywne. Nadto znajdują potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach, cechuje je wewnętrzną spójność, nie występują pomiędzy nimi istotne sprzeczności. Podkreślić należy, że zeznania te nie były w żaden sposób kwestionowane przez stronę pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zasady nabywania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948r. określa przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 cyt. ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. co najmniej 25 lat dla mężczyzn).

Obowiązująca ustawa emerytalna weszła w życie na mocy przepisu art. 196 tejże ustawy w dniu 1 stycznia 1999r. Wymogi określone w przepisie art. 184 ust. 1 pkt 1 i 2 powinny zatem zostać spełnione na dzień 1.01.1999r.

Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (art. 184 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Z kolei wiek emerytalny przewidziany w przepisie art. 32 ustawy emerytalnej, to wiek ustalony na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 cytowanej ustawy). W przepisach dotychczasowych zawarte są również okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, które uprawniają do ubiegania się o przyznanie emerytury.

Przepisami dotychczasowymi, o których mowa powyżej, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wraz z załącznikiem do tego rozporządzenia – zarządzeniem właściwego ministra. Powyższe rozporządzenie mimo, że zostało wydane na podstawie uchylonej już obecnie ustawy z dnia 14.1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, zachowało moc obowiązującą. Zakres podmiotowy tego rozporządzenia obejmuje osoby pozostające w stosunku pracy.

Zgodnie z § 4 ust. 1 w/w rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny

wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wykaz A, stanowiący załącznik do w/w rozporządzenia, w dziale VIII pod poz. 20 wymienia jako prace wykonywane w warunkach szczególnych „montaż, konserwacja i remont linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych”.

Praca świadczona w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze musi być wykonywana stałe w pełnym wymiarze czasu pracy. Przesądza o tym treść przepisu § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7.2.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z treścią tego przepisu okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Ustalenie, że praca jest wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku jest więc konieczne dla przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury.

Istotne jest też to, że do okresów uwzględnianych do pracy w szczególnych warunkach zalicza się tylko okresy, w których praca była faktycznie wykonywana.

Zgodnie z § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Jednakże judykatura pozwala na dowodzenie w inny, niż wskazany w § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia, że praca była wykonywana w szczególnych warunkach. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 września 1984 r., (sygn. akt III UZP 48/84, LEX nr 14630) oraz w uchwale z dnia 10 marca 1984 r., (sygn. III UZP 6/84, LEX nr 14625) stwierdził, że „okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy.”

Istota sporu w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do oceny, czy pozwany słusznie odmówił odwołującemu prawa do emerytury na tej podstawie, że odwołujący nie udowodnił 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych, wymaganego na dzień 1.1.1999r., bowiem pozostałe przesłanki określone w przepisach zostały spełnione.

Odwołujący domagał się zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania długoterminowej zasadniczej służby wojskowej (od 23.10.1969 r. do 12.04.1974 r.).

Sąd uznał, że do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach należy zaliczyć okres odbywania przez odwołującego zasadniczej służby wojskowej od 23.10.1969 r. do 12.04.1974 r. Bezspornym w niniejszej sprawie było, że bezpośrednio po odbyciu służby odwołujący podjął przed upływem 30 dni od zwolnienia ze służby pracę w szczególnych warunkach w charakterze telemontera. Z kolei przed podjęciem zasadniczej służby wojskowej odwołujący nie pozostawał w zatrudnieniu.

Zgodnie z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, w brzmieniu obowiązującym do 31.12.1974 r., okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zaliczał się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy.

Warunkiem zaliczenia okresu odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia było zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub art. 107 ust. 1 (art. 108 ust. 3 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej).

Zgodnie z art. 106 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, zakład pracy, który zatrudnił pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, był obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli najpóźniej w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika.

W uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013r., sygn. II UZP 6/13, OSNP 2014/3/42, wyrażono pogląd, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. nr 44 poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974r.) zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Z kolei w wyroku z dnia 11 lutego 2014 r. II UK 293/13 Sąd Najwyższy, analizując w/w uchwałę, wskazał:

„...Prima facie na podstawie takiej uchwały mogłoby się wydawać, że datą graniczną zaliczania zasadniczej służby wojskowej, jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach jest 31 grudnia 1974 r. Jednak nie wynika to z uzasadnienia tej uchwały. Analiza uzasadnienia uchwały uprawnia jedynie stwierdzenie, że temporalnie decydował stan prawny, w którym zasadnicza służba wojskowa została odbyta. Skład powiększony poprzestał w istocie na stwierdzeniu, że skoro służba wojskowa była pełniona od 23 kwietnia 1971 r. do 1 maja 1973 r., to wówczas jasna była regulacja prawna wynikająca z art. 106 i art. 108 ustawy z 1967 r., która wraz z rozporządzeniem wykonawczym nakazywała wliczenie okresu służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli pracownik po odbyciu tej służby podjął zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. W uchwale składu powiększonego nie powiedziano, że po 31 grudnia 1974 r. zasadnicza służba wojskowa nie podlega wliczeniu do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Z uchwały nie wynika, że ma to być data graniczna w zaliczaniu zasadniczej służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach. Poprzestano na analizie, że w odniesieniu do stanu faktycznego w sprawie, w której zadano pytanie prawne, czyli do okresu służby wojskowej w latach 1971-73, regulacja prawna nakazuje wliczenie jej do pracy w szczególnych warunkach. Takie rozstrzygnięcie uchwały oznacza, że inne składy Sądu Najwyższego powinny samodzielnie wypowiedzieć się, co do okresu późniejszego, jeżeli zasadnicza służba wojskowa była odbywana jeszcze po 31 grudnia 1974 r. lub w całości później.

„Skład rozpoznający obecną skargę kasacyjną akceptuje wykładnię prawa przyjętą w uchwale składu powiększonego Sądu Najwyższego. Znaczenie ma bowiem ranga składu, który podjął uchwałę i potrzeba jednolitego orzecznictwa. Wynika z niej, że w spornej kwestii decydują zasadniczo przepisy regulujące powszechny obowiązek obrony i to w nich należy poszukiwać odpowiedzi, co do zaliczenia służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach. W konsekwencji przyjętej w uchwale wykładni w odniesieniu do okresu służby wnioskodawcy W. C., czyli od 27 października 1973 r. do 13 października 1975 r., dalszemu rozważeniu podlega stan prawny po 31 grudnia 1974 r. W ocenie składu nadal znaczenie ma art. 108 ustawy z 1967 r., który uległ wprawdzie zmianie od 1 stycznia 1975 r., jednak nie tak istotnej, aby powiedzieć, że nastąpiło przełamanie i ustawodawca chciał z tą datą znieść uprawnienie żołnierzy zasadniczej służby wojskowej do zaliczenia jej do okresu zatrudnienia uprawniającego do wcześniejszej emerytury, jako okres pracy w szczególnych warunkach. Zmiana art. 108 ustawy z 1967 r. z dniem 1 stycznia 1975 r. wynikała z wejścia w życie K. pracy (została dokonana na podstawie art. X ust. 2 pkt c ustawy z 26 czerwca 1974 r. Przepisy wprowadzające Kodeks pracy - Dz. U. Nr 24, poz. 142 z późn. zm.). Zmiana art. 108 ustawy z 1967 r. nie wprowadziła wówczas w nim radykalnie nowej treści, która uzasadniałaby stwierdzenie, że zasadnicza służba wojskowa nie podlega

już zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach. Przepis art. 108 ust. 1 dalej stanowił, że "Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby". Nadal więc ustawodawca potwierdzał wliczanie pracownikowi okresu służby wojskowej do zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem".

Natomiast w wyroku z dnia 5 sierpnia 2014r., sygn. I UK 422/13, niepubl. Sąd Najwyższy orzekł, że również żołnierzowi, który przed służbą nie był zatrudniony (w żadnym zakładzie pracy), a po zwolnieniu w ciągu 30 dni przystąpił do wykonywania zatrudnienia, uznanego za zatrudnienie w warunkach szczególnych, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 44, poz. 318 z późn. zm.), "czyli wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie".

Stanowisko to potwierdzają kolejne orzeczenia sądów apelacyjnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12.03.2015r., sygn. III AUa 649/14, LEX nr 1680028, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23.02.2015r., sygn. III AUa 1410/14, LEX nr 1659042).

Akceptując przedstawione rozważania, należy stwierdzić, że odwołującemu należy zaliczyć okres odbycia zasadniczej służby wojskowej od 23.10.1969r. do 12.04.1974r. do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Niezależnie od tego odwołujący za pomocą swoich zeznań wykazał również, że po dniu 7.07.1971 r. do czasu zakończenia służby pracował w pełnym wymiarze czasu jako elektromonter, wykonując prace związane z liniami powietrznymi niskiego i średniego napięcia. Odwołujący pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, a obowiązki o charakterze wojskowym wykonywał w szcążtkowym wymiarze po zakończeniu pracy. Była to zatem praca zaliczana zgodnie ze wskazanym powyżej wykazem A, dział VIII poz. 20 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.2.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Sąd doszedł zatem do wniosku, że odwołujący posiada wymagany okres ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jako że odwołujący spełnił również pozostałe warunki, tj. ma ukończone 60 lat oraz posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat, jak również złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa, jest uprawniony do wcześniejszej emerytury.

W tych okolicznościach – na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych w uzasadnieniu przepisów prawa materialnego – należało zmienić zaskarżoną decyzję i przyznać odwołującemu prawo do emerytury poczynając od dnia 1 grudnia 2014r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. W tym dniu odwołujący spełnił bowiem wszystkie ustawowe warunki do nabycia tego prawa (pkt 1 wyroku).

O kosztach orzeczono jak w pkt. 2) wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz §2 i §11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U.2013, poz. 461), biorąc pod uwagę charakter sprawy i nakład pracy pełnomocnika.

/-/ M. M.